

יצחק פינקל ז"ל – איש הספר והמעשה

יצחק פינקל

דבריו נכתבו לרגל מאורעות חשובים בחייו וכולם חדורים אהבת העם והארץ וקנייניו הרוחניים.

בזמן די מאוחר בחייו התפעם רוחו של י.פ. ונפתח לשירה. איש המעשה היה גם איש הרגש. חניך הספרות קודם של תקופת ההשכלה ולאחר כך אמן על שירת תקופת התחיה, שירת ביאליק, טשרניחובסקי ושניאור, כהן ושמעוני, כרה אוזן גם לשירה המאוחרת, של שנות העשרים והשלושים, אף סממני הלשון המודרנית, הציורים והדימויים של שירת ימינו, נקלטו בנפשו. ואמנם שירי פינקל שכונסו בספר "מנגינה מוריקה", מורכבים מצירופי לשון חדשים, ועתים ציוריו ומיטאפוריו מפתיעים. את סגולות שירתו ציין יפה המשורר המנוח אברהם ברודיס: "עיקר ייחודו (של י.פ. בשירתו) מתבטא בתנועת מכחולו, בתרכובת צבעו, ברישומים דקי מבע וברחשי סיטואציות, כגון: שמש פחודה, סהר צהוב, כוכב מתעלף ברעד חורור... המשורר ניחן בחדוות הראייה ובמעגלי ראייתו נתפסות חליפות ותמורות של גוונים. את ריגשת

אור לי"ח אייר הלך לעולמו בגיל של צ"ג אחד מוותיקי העברים והציונים באמריקה – יצחק פינקל.

יליד העיר נאמינאייץ (מחוז טרוקי) בליטא, ספג י.פ. בנעוריו תורת ישראל בישיבות וילנה וגרודנה. לאחר מכן רכש השכלה עברית וכללית. הישן והחדש נתמוגו בו יפה ושניהם היפרו את רוחו.

סמוך למלחמת העולם הראשונה הגיע י.פ. לאמריקה בגיל צעיר. בארץ החדשה שקד על לימודיו כמהנדס-בניין. כעבור שנים מספר פנה לעסקי מסחר, אך לא הניח את אהבותיו שמילאו את לבו והזינו את רוחו – לימודי בית-המדרש, הספרות העברית החדשה והציונות. הוא הצטרף לאגודה העברית "אחיעזר", שקיימה אסיפות עבריות והפיצה את הספרות העברית. י.פ. נתן ידו לעסקנות עברית וציונית, עשה הרבה למען בנין הארץ ועקב אחרי כל מה שהתרחש בה. ביקוריו התכופים במדינת ישראל שהיה קשור אליה בכל נימי נפשו, היו לו מקור עונג והשראה.

עם יסודו של הירחון "בצרון", התקרב י.פ. למייסדו ועורכו הראשון, החוקר והסופר הנודע, פרופ' חיים טשרנוביץ (רב צעיר) וסייע לו בהוצאת כתביו ("תולדות ההלכה" ו"תולדות הפוסקים"). רב צעיר ראה בי.פ. לא רק ידיד יקר ואדם נדיב-לב, מוקיר חכמים ואנשי רוח, אלא גילה בו גם כשרון כסופר. הוא עודדו לכתוב מאמרים על בעיות שהיו קרובות ביותר ללבו של י.פ., מהם דברי פולמוס וביקורת נגד כיוונים והילכיר-רוח אנטי-ציוניים, ממעטי דמות ערכי ישראל ומקפחי החינוך העברי. את המאמר הראשון פירסם ב"בצרון" בשנת 1944. הוא המשיך לפרסם מפרי עטו מומן לזמן. רוב

השתאותו מול יפעת הבריאה הוא כולא
בפסוקו המחורז, הגבישי אך נדמה, כי יותר
ממה שהובע נשאר לפעמים דחוק ומסותר
לבין השיטין".

י. פינקל זכה לאריכות ימים. כמעט

עד סוף ימיו היה ער ומפוכח. ידידיו נהנו
מחידושיו וגילוייו במאמרי חכמינו. הוא
זכה גם להניח צאצאים נאמנים לשאיפות
חיו. יהא זכרו ברוך!

אבשלום